

Profetii proclamă Măreția lui Dumnezeu Dumnezeu domnește

Textul biblic: Isaia 52:7-12

Versetul de aur

Ce frumoase sunt pe munți picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește pacea, picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește mântuirea, picioarele celui ce zice Sionului: "Dumnezeul tău împărățește!" Isaia 52:7

Introducere

Lumea antică din timpul cărții lui Isaia nu a văzut niciodată un afișaje mari sau postere, dar au experimentat puterea anunțurilor de a motiva oamenii, tocmai pentru că anunțul conținea mai mult decât informații. Oamenii au fost invitați să experimenteze o lume nouă, să se simtă diferit despre ei înșiși și să recupereze valorile pe care credeau că le-au pierdut. Vestea bună anunțată de Isaia le-ar schimba radical viața și viața urmașilor lor.

Contextul lecției

În lumea antică, vestitorii au călătorit din capitală în orașe mai mici, anunțând decretele regelui sau vești despre război și pace (Habacuc 2:2). Isaia 40 începe o secțiune mare de anunțuri (lecția de astăzi) cu imaginea unui vestitor care anunță o veste bună. Și, într-un anumit sens, întregul capitole 40-55 ar putea fi privit ca un singur anunț făcut doar de o singură de persoană. Pentru ascultători din trecut a auzii era mai mult decât a vedea, mai ales dacă nu puteau citi. Dar anunțul a fost făcut întotdeauna. Așa că am putea gândi la aceste versuri ca un fel de afiș audio, un anunț care înfățișează o lume nouă în care publicul și-ar putea imagina că participă.

Isaia 52 se împarte în cinci secțiuni: versetele 1-2, 3-6, 7-10, 11-12 și 13-15. Fiecare dintre primele patru secțiuni îi invită pe israeliții exilați să se întoarcă acasă, deoarece Babilonul este pe cale să cadă în mâinile perșilor sub Cyrus cel Mare (Isaia 44:28; 45:1,13).

Versetele din aceste patru secțiuni personifică Sionul ca o femeie și descriu perioada exilului ca una de somn pentru orașul antic. Un Ierusalim reconstruit ar primi acasă copiii ei care se întorceau. Acțiunile sfinte și etice la care profeții au chemat întotdeauna poporul au putut fi îmbrățișate din nou, pe măsură ce Ierusalimului i s-a oferit o altă șansă de a se ridica la înălțimea chemării și potențialului lui.

I. O chemare la bucurie (Isaia 52:7-10)

A. Răsună glasul străjerilor (v 7-9)

Prima parte a versetului îl duce pe cititor înapoi la capitolul 40, începutul sărbătoririi întoarcerii din exil. Versetul din fața noastră îi laudă pe cei care proclamă (aici aceiași oameni invitați să anunțe măreția lui Dumnezeu (Isaia 40:1-3)).

Israelii vor experimenta sfârșitul suferinței lor din partea babilonienilor într-un mod oarecum asemănător cu ieșirea din Egipt, care a avut loc cu sute de ani mai devreme. Eliberarea care va veni va duce (sau ar trebui) la un comportament bun, etic. Practicat corect, acel comportament va avea ca rezultat, la rândul său, armonie socială și corectitudine. Profetul își imaginează orașul Ierusalim după ce a fost reconstruit și străjerii de noapte puși la lucru. Totuși, străjerii nu vor trebui să avertizeze despre armatele care se apropie sau despre alte pericole. În schimb, ei vor striga cu voce tare despre mântuirea poporului și despre întoarcerea lor continuă acasă.

B. Motive de bucurie (v10)

Imaginea lui Dumnezeu descoperindu-și brațul sfânt este un antropomorfism - o descriere a ceva care nu este uman în ceea ce privește caracteristicile umane. Deoarece Dumnezeu este Duh (Ioan 4:24), el nu are un braț literal, fizic. Dar figura de stil este minunată de utilă în comunicarea informațiilor despre autoritatea lui Dumnezeu și puterea Lui. Brațul său, împreună cu mențiunea „mâinei” sale, apare în mai multe texte din Vechiul Testament

care descriu războiul lui Dumnezeu împotriva răului (Exod 15:16; Deut 4:34; Ezech 20:33-34). De asemenea, poate indica acțiunile lui Dumnezeu în îngrijirea și protecția pastorală (Isaia 40:11).

II. Chemați să plece din Babilon (Isaia 52:11-22)

A. Plecarea din Babilon (v 11)

Apostolul Pavel citează acest verset în 2 Corinteni 6:17, împreună cu alte texte din Vechiul Testament care cheamă poporul lui Dumnezeu să iasă din mijlocul lor. Porunca de a pleca, de a ieși din Babilon amintește cititorului de exodul din Egipt. Acel eveniment, la aproape 900 de la fuga din Egipt care a prezentat o îndepărtare de un loc al suferinței, datorită planurilor milostive ale lui Dumnezeu pentru poporul său.

B. Încrederea în Dumnezeu (v 12)

Aici în al doilea exod este o diferență de primul exod dar și o continuare. Înainte, israeliții își mâncau mâncarea în grabă pentru că trebuiau să părăsească Egiptul la repezeală (Exodul 12:11). Cu toate acestea, în timp ce primul exod s-a petrecut sub amenințarea continuă a unui conducător crud, al doilea exod nu avea nevoie de o asemenea vigilență, deoarece Imperiul Babilonian se prăbușise. Nu ar fi nevoie de o plecare grăbită.

În ambele cazuri, însă, protecția lui Dumnezeu a fost necesară. Domnul a mers înaintea lor (Exod 13:21), dar cu toate că la plecarea din Babilon nu a mai fost nevoie de grabă pentru că Babilonul a căzut de la putere, ei totuși aveau nevoie de protecția lui Dumnezeu (Ezra 8:21-23).

Promisiunea lui Dumnezeu pentru cei devotați lui trebuia să vină datorită lucrării Slujitorului care a suferit, descrisă în cele trei versete în continuarea textului de astăzi (Isaia 52:13-15). Alinare pentru oamenii suferinzi ai lui Dumnezeu din secolul al șaselea BC. a prefigurată ușurarea definitivă și veșnică prin suferința celui „Rob al Meu” - Isus Hristos.

CONCLUZII

Descrierea profetică din Isaia 40-55 a parcurs un drum lung până când ajungem la Isaia 52. Secțiunea a început cu un popor tulburat, cu inima zdrobită, care trăiește într-o țară străină, supus capriciilor conducătorilor străini. Ei renunțaseră la speranța în grija lui Dumnezeu pentru ei, deoarece păcatele strămoșilor lor aduseseră o catastrofă continuă asupra lor. Dar în lecția de astăzi, ei s-au aflat în pragul unui viitor nou și luminos. Textul din această săptămână a cerut poporului lui Israel să-și recapete speranța, astfel încât să poată acționa cu credință față de Dumnezeu care a căutat încrederea, ascultarea și dragostea lor.

Nu poate exista o chemare mai mare decât aceea de a duce cuvintele de speranță ale lui Dumnezeu oamenilor care aparent sunt fără speranță. Este adevărat, indiferent dacă vorbim despre secolul al VI-lea BC. sau despre secolul XXI AD. Și așa cum anunțul de salvare pentru vechii israeliți avea să aibă ca rezultat bucurie, tot așa și pentru noi. Vestea bună despre lucrarea mântuitoare a lui Dumnezeu ar trebui să creeze întotdeauna un climat de recunoștință, bucurie, dorință de a împărtăși vestea tuturor celor care o primesc.

Ce trebuie să memorăm: Nu numai celebra vestea bună a Evangheliei, fii chiar mesagerul!